

Chrochrodák!

Malá Natálka, které bylo právě sedm let, seděla sama samotinká na lavici na chodbě na mramorové podlaze. Po pravé ruce měla seřazeny pastelky od nejsvětější k nejtmaší a po ruce levé měla seřazeny fixy, tentokrát od nejtmaší po nejsvětější. Před sebou na klíně měla obrázek dvou prasátek: jednoho většího modrého, a druhého menšího fialového. Tyto dvě prasátka se držela za ruce a evidentně šla domů, kde na ně už čekalo jedno úplně malé prasátko, které sedělo za stolem a jedlo ovesnou kaši – toto prasátko bylo zelené. Vedle stolu sedělo další prase barvy hnědé a s brýlemi a četlo si noviny.

Natálka byla chytré děvče, a tak samozřejmě věděla, že prasátka nejsou barevná, tedy rozhodně ne takto příliš. Současně přesně věděla, že počet fixů po její levačce, jak říkají kluci, je přesně deset a počet pastelek po pravačce je přesně také deset. Natálka si barvičky občas musela přepočítat a srovnat, aby měla stoprocentní jistotu, navíc se barvy občas samy od sebe rozházely, a tak je musela napomínat, což bylo velmi otravné; nejhorší byla Lucie – její modrá pastelka, ta se pořád někam sunula a nechtěla posečkat, jak velmi trefně říkávala paní učitelka.

Natálka unaveně zívla a srovnala si barvy. Venku už bylo tma a začala se dělat depresivní mlha, jak říkával její starší blbý bratr-kluk. Ze třídy se konečně ozval skřípot židlí a po chvílce začali vycházet rodiče jejích spolužáků. „No sláva!“ řekla si Natálka, zvedla se z lavice a začala si balit věci. Proud rodičů pomalu řídí. Maminka nikde. „Asi se zase vykecává,“ řekla si Natálka. Ze třídy vyšla paní Trejchová, matka jejího kluka. Ano, proč by neměla mít kluka? Je to přeci úplně normální, jak říkávala její starší sestra Jana.

„Dobrý den,“ pozdravila slušně Natálka.

„Ahoj, Natálko!“ odvětila matka jejího kluka a zamířila k ní.

„Jé, to jsou ale hezká prasátka,“ prohlásila konverzačně paní Trejchová. „Čekáš na maminku, vid?“

„No,“ na to Natálka.

„Tak hezky čekej, už určitě půjde, ahoj!“ a s tím paní Trejchová odešla.

Natálka se také rozloučila a jen kroutila hlavou, jak může mít její kluk tak omezenou matku.

Po chvílce vyšla její maminka.

„Tak co?“ prohodila konverzačně Natálka.

„Paní učitelka tě moc chválila, nenudila ses moc?“

„Néé.“

„Malovala sis trochu?“

Natálka mamince podala výkres.

„No teda!“ řekla maminka užasle, „Můžu si ho nechat?“

„Jestli chceš,“ zívla Natálka.

Venku byla už plně hotová depresivní mlha, a když nastupovaly do tramvaje domů, byly rády, že jsou v teple, neboť večerní intervaly jsou prostě hrozný, jak poznamenala její maminka. Tramvaj se pozvolna drkocala do kopce a pak zase trochu svižněji, jako by se zhoupla, jela z kopce. Cesta probíhala vcelku mlčky a Natálce se už klížily oči; teplo v tramvaji bylo jako olověné závaží, které pomalu, ale jistě, tlumilo jakékoliv myšlení a stahovalo její oční víčka.

Když vystoupily z tramvaje, chlad a lezavo je opět trochu probraly.

„Mamí,“ začala nejistě Natálka, „jak dlouhý budou ty prázdniny?“

„Paní učitelka říkala, že týden.“

„Mamí, proč se tý chřipce říká, že je prasečí?“

„Natálko, asi proto, že se chytí od prasátka,“ odvětila břitce maminka.

„Mamí, a je to vážný?“ tázala se vážně Natálka.

„No, musíš za panem doktorem,“ kličkovala matka.

„Mamí, a co budeme teď dělat?“

„Zeptáme se Mirka, až přijdem domů, jo?“

Mirek byl mámin kluk. Mirek byl učitel tělocviku a češtiny a měl hrozně velké svaly, které se Natálce hrozně líbily, jenom škoda, že ten její, jak říkávala její starší sestra, žádné svaly neměl.

Udělal si v duchu poznámku, že její další kluk musí mít svaly aspoň jako Mirek, který by se dle jejího názoru měl psát spíše jako „Myrek“, aby bylo vidět, jak je to tvrdák, jak velmi blbě vtipkoval její starší blbý bratr-kluk.

„Co kdybysme jeli za babičkou a za dědečkem?“ navrhla po chvíli maminka.

„Proč ne?“ souhlasila asertivně Natálka.

„Určitě nás rádi uviděj.“

Když stanuly přede dveřmi, maminka si začala instinktivně poplácávat rukama kapsy u kábátu. Nic. Tedy že by v kabelce? Nic. To snad ne! Tak kde, tak kde? Maminka pokračovala v hledání neznámého objektu. Natálku zatím upoutal zvláštní skleněný zvuk vycházející zpoza popelnice, naproti přes ulici. Zvědavost Natálce nedala a šla se opatrně podívat blíž. Na zemi tam velmi pohodlně ležel rozvalen staře vypadající a poněkud zavánějí pán. U nohou měl jednu prázdnou láhev a v ruce jednu poloprázdnou. Ta, která ležela u nohou, se mírně pohupovala – to byl tedy zdroj onoho zvuku.

„Ahoj!“ řekla Natálka kamarádsky. „Proč tady piješ sedíš na zemi?“

„Sože?“ ptal se pán po chvílce.

„Ptám se, proč tady pijejší sedíš na zemi?“ pokračovala neodbytně Natálka.

„Hele spratku, vodprejskni!“ navrhl netečně pán.

„Ty seš skřítek?“ zeptala se Natálka.

„Cože, proč bych měl bejt skřítek?“ pán nechápal.

„Mirek říká, že skřítkové už nemavši kde bydlet se stěhujou do měst a že prej je to hrozně smutný, že jako ubejvají lesy a tak, že prej je to ta interace, nebo tak ňák,“ moudře pravila Natálka.

„Seš ňáká chytrá,“ podezíral pán.

„Von je Mirek totiž učitel,“ vysvětlila konečně Natálka.

„Asi pěknej debil,“ poškytl si pán.

„Kdo je to debil?“ vyzvídala Natálka.

„To je ten tvůj Mirek,“ uchechtl se pán, jak to pěkně zaonačil.

„Už musím, mějte se a hezké posedavšení!“ a s tím odešla od člověka, který nic nepochopil.

Když přišla k mamince, v té chvíli už naprosto zoufalé, maminka se jí ptala:

„Kdes byla?“

„Tam,“ ukázala za popelnice.

„Cos tam dělala?“

„Povídala si,“ odpověděla samozřejmě Natálka.

„A s kým?“ nechápala maminka.

„Se skřítkem,“ odpověděla Natálka naprosto samozřejmě, „maj to teď moc těžký, byl to takový pikantní dialog.“

Maminka si povzdychla a dala si ruce do kapes.

„Jé, klíče!“